

РОЗДІЛ 1

Він бачить мене.
Чарлі впала навкарачки. Вона втислася за аркадні ігрові автомати, заповзла у технічне підпілля між пультами керування і стіною. Під ногами повсюдно були розкидані сплутані електричні дроти та непотрібні штекери. Вона у глухому куті. Єдина можливість вийти — повз цю річ, а Чарлі не надто прудка, щоб упоратися із таким завданням. Бачила, що він чатував, походжаючи туди-сюди, стежачи за найменш помітними рухами у проміжках між ігровими автоматами. Простору ледве вистачало, аби поворухнутися, але вона спробувала відповзти назад. Зачепилася ногою за дріт. Завмерла, вигнувшись так, щоб обережно виплутатися.

Вона чула ляскання металу об метал. Розташований найдалі пульт, хитнувшись, ударився об стіну. Він знову вдарив по нім, розбивши вщент дисплей, потім напав на наступний, кидаючись на них майже ритмічно, прориваючись поміж приладдям, наближаючись.

Я мушу врятуватися, мушу! Від панічних думок жодної користі, виходу немає. Рука боліла, їй хотіло-

ся голосно плакати. Через пошматовані бинти проступала кров, і вона ніби відчувала, як кров поволі, крапля за краплею, витікає з неї.

Пульт за кілька метрів розбився об стіну, змусивши Чарлі здригнутися. Він дедалі ближче. Вона могла розчути скрегіт шестерень, а ще голосніше лунало клацання сервомеханізмів. Заплющивши очі, Чарлі відчувала те, як він дивився на неї, бачила тьмяне хутро і голий метал, що виднівся під синтетичною плоттю.

Раптом пульт керування, який стояв перед нею, злетів із місця. Перекинувся, немов іграшковий. Дроти живлення, що лежали під колінами і долонями, сіпнулися — й Чарлі зісковзнула, ледь не впавши. Втримавши рівновагу, вона здійняла очі якраз вчасно, щоб помітити, як гак опустився...

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО ГАРРІКЕЙНА, ШТАТ ЮТА.

Чарлі криво всміхнулася, прочитавши дорожній вказівник, і продовжила рух. Світ мав однаковий вигляд з одного боку вказівника й з іншого, але, проминаючи його, вона відчула, як її охопило погане передчуття. Вона нічого не впізнала. Проте Чарлі й не надто на це сподівалася, принаймні у цьому віддаленому кінці міста, де немає нічого, крім автостради та порожнечі.

Їй стало цікаво, який вигляд зараз мають усі інші, хто ким став. Десять років тому вони були найкращими друзями. А тоді трапилося це — й усе скінчилося, принаймні для Чарлі. Вона із семи років нікого з них не бачила. У дитинстві вони постійно переписувалися, особливо з Марлою, яка писала так само, як і розмовляла, — швидко й незв'язно. Але вони

подорослішали, і їхні шляхи розійшлися. Листів надходило щоразу менше й через триваліші проміжки часу, а розмови, що передували цій подорожі, були поверхневими і сповненими ніякових пауз. Чарлі повторювала їхні імена, ніби досі пригадувала їх. *Марла, Джессіка, Ламар, Карлтон, Джон. І Майкл...* Зрештою, саме Майкл був головною причиною цієї мандрівки. Минуло десять років, відколи він помер, відколи трапилася ця подія. Тож зараз його батьки хотіли зібрати всіх до купи на церемонії відкриття. Вони хотіли, аби всі його друзі зібралися разом, коли буде оголошено, що на його честь започатковано стипендію. Чарлі знала, що це добрий вчинок, хоча думка про майбутню зустріч досі викликала якісь зловісні почуття. Здригнувшись, вона вимкнула кондиціонер, хоча розуміла, що здригається не від холоду.

Підїжджаючи до середмістя, Чарлі почала дещо впізнавати: крамниці та кінотеатр, на стінах якого зараз рекламували блокбастер, що став хітом літа. На мить вона здивувалась і всміхнулася сама до себе. *Невже ти гадала, що тут нічого не зміниться? Що залишиться пам'яткою на честь твого відїзду, навіки застигне у липні 1985-го?* Що ж, саме на це вона й сподівалася. Зиркнула на годинника. До їхньої зустрічі ще треба вбити трохи часу. Їй спало на думку піти в кіно, але дівчина знала, чого насправді хоче. Повернувши ліворуч, Чарлі скерувала машину з міста.

За десять хвилин, виїхавши на узбіччя, вона вийшла з авто.

Перед нею невиразно маячив будинок, його темні обриси — як рана на ясно-блакитному небі. Чарлі обперлася на машину, бо в голові трохи запаморо-

чилося. Глибоко дихаючи, вона постояла так кілька хвилин, аби опанувати себе. Кілька років тому дівчина таємно зазирнула у банківські книги тітки, з яких дізналася, що іпотеку вже виплачено і тітонька Джен платить податок на майно. Минуло лише десять років, тож підстав для того, щоб щось змінилося, не було. Чарлі поволі піднялася сходами, розглядаючи облуплену фарбу. На третій сходинці одна дошка досі була не прибита, а трояндові кущі вже розрослися на половину ганку, жагуче впиваючись своїми шипами у дерево поряд. Двері замкнено, але у Чарлі зберігся ключ. Хоча вона ним ще жодного разу не скористалася. Знімаючи його із шиї та встромляючи у замок, дівчина згадала, як батько вішав їй на шию ланцюжок із цим ключем зі словами: «Про всяк випадок, якщо знадобиться». Що ж, знадобився зараз.

Двері легко відчинилися, Чарлі роззирнулася. Вона небагато могла пригадати про перші роки у цьому будинку. На той час їй було лише три роки, тож усі спогади поблякли, злившись в одну розмиту пляму дитячих щему й втрати, а також нерозуміння, чому її мати мусила піти геть. Дівчинка безугавно чіплялася за батька. Вона не довіряла світові навколо, якщо тата не було поруч, якщо вона не притискала міцно до його грудей, занурюючись у його фланелеві сорочки із запахом суміші мастила, розпеченого металу та його власним запахом.

Просто перед нею виднілися сходи, але вона не пішла відразу до них. Натомість увійшла у вітальню, де досі стояли ті самі меблі. Дитиною вона цього не помічала, але будинок був трохи завеликий для їхніх меблів. Предмети були розставлені надто

далеко одні від одних, щоб заповнити порожнечу. Кавовий столик стояв задалеко від канапи, тож дотягуватися до нього було незручно, а м'яке зручне крісло, розташоване практично на протилежному боці кімнати, — задалеко, щоб звідти було зручно вести бесіду. Майже посеред вітальні виднілася темна пляма на дерев'яній підлозі. Швидко її переступивши, Чарлі пішла у кухню, де у шафах стояло лише кілька тарілок, філіжанок і блюдець. Змалку дівчині ніколи нічого не бракувало, але зараз видавалося, ніби цей даремно просторий будинок був вибаченням, спробою чоловіка, який забагато втратив, дати своїй доньці все, на що той був лиш здатен. Завжди, хай що він робив, батько робив це занадто старанно.

Коли вона була тут востаннє, у будинку було темно і все довкола здавалося не таким, яким мало би бути. Її занесли нагору в кімнату сходами, хоча їй уже було сім і вона дійшла б до кімнати швидше на своїх двох. Але тітонька Джен, зупинившись на порозі, взяла її на руки й занесла, затуливши їй обличчя руками, ніби хотіла захистити маленьку дитину від яскравого сонця.

У кімнаті тітонька Джен посадила Чарлі й зачинила за собою двері. А потім попросила спакувати речі. Чарлі навіть плакала, бо всі її пожитки не вміщались у маленьку валізку.

«Згодом повернемося сюди на відпочинок», — мовила тітонька Джен, ледве стримуючись від нетерпіння, поки Чарлі схилилася над своїм комодом, вирішуючи, яку футболку із собою взяти. На відпочинок вони так ніколи й не повернулися.

Чарлі піднялася сходами, прямуючи у свою стару спальню. Двері були ледь причинені, тож коли вона

їх відчинила, її охопило запаморочливе відчуття сум'яття, ніби вона дитиною досі так само сидить поміж іграшок, підводить очі й питає в уже дорослої Чарлі: «Хто Ви?». Дівчина ввійшла.

Як і решта приміщень у будинку, її кімната залишилася недоторканою. Стіни й стеля, яка різко опускалася з одного боку, повторюючи обриси даху, були пофарбовані в блідо-рожевий. Її дитяче ліжко досі стояло під стіною, біля великого вікна, матрац лежав на місці, хоча постіль було знято. Вікно не причинили, і мереживні фіранки, що вже почали тліти, розвівалися на легкому вітерці, що подував знадвору. На стіні під вікном виднілася темна мокра пляма, видаючи занедбаність оселі. Протягом років погода все ж узяла своє. Чарлі, залізши на ліжко, спробувала зачинити вікно. Зі скрипом воно нарешті піддалося. Злізши додолу, дівчина оглянула кімнату, звернувши увагу на батькові вироби.

Коли вони вперше ночували в цьому будинку, Чарлі боялася спати на самоті. Насправді вона тієї ночі не пригадувала, але батько досить часто про неї розповідав, тож згодом ця історія фактично перетворилася на справжній спогад. Тоді дівчинка не лягла спати й просто сиділа на ліжку, поки батько не побачив її, не підхопив на руки й не пообіцяв, що подбає, аби вона більше ніколи не була наодинці. А наступного дня, взявши за руку, повів її у гараж, де взявся виконувати свою обіцянку.

Першим його виробом був фіолетовий кролик, який зараз посірів, вицвівши за багато років на сонці. Батько назвав його Теодором. Завбільшки кролик був із трирічну дитину — саме такий, як Чарлі на той час, — мав плюшеве хутро, сяйливі оченята